

Desnonaments, detencions, acomiadaments, migrants assassinats per la policia, corrupció generalitzada en la classe política...

Comença a cansar veure les notícies i analitzar cada tall, cada cop, cada agressió que patim per part d'aquests cacics que ens governen i ens exploten. Ens hem acostumat tant a veure als telediaris els seus tripijocs i la nostra misèria, que cada vegada ens xoca menys aquesta visió. Pura costum. No obstant això, aquesta fatiga ha provocat que ens comenci a créixer dins un nou sentiment, LA DETERMINACIÓ. Sí, la determinació clara que acabarem amb ells abans que ho facin amb nosaltres.

Ha fet falta que ens estrenyessin bé les rosques per donar-nos compte de la vertadera dimensió del Capitalisme i les seves conseqüències. De la pobresa real portada a les nostres vides quotidianes. De com se les gasten les nostres amistats de dalt i els seus esbirros uniformats. Aquests bastards ambiciosos ens han espremut a base de bé, espantant-nos després amb les seves prediccions econòmiques, rescats financers i demés pallassades. Ens han demanat paciència i esforç per arreglar els greuges i ultratges que ells mateixos han tramats i encara ens han amenaçat avisant-nos amb un "podria ser pitjor". Ens han vist demanar a crits que suavitzessin les seves bufetades i que no vagin tan lluny. Però els pals han seguit caient i, hòstia rere hòstia, ens ha acabat assaltant una curiosa certesa:

Ja no volem que frenin les retallades, que pugin els subsidis o aturin els acomiadaments; la crisi sempre ha estat aquí i sempre hi serà en un o altre lloc, perquè es la pura naturalesa del Capitalisme. El que volem és destruir aquest sistema pudent i inhumà d'explotació i ho farem arrencant-lo d'arrel amb les dents. Es va acabar el diàleg. Es va acabar l'obediència. Perquè ells tenen el control de la situació, però nosaltres tenim un fet molt favorable: som moltes. Les 85 persones riques més forrades tenen els mateixos diners que la meitat més pobra del planeta; tenint en compte que aquí vivim més de set mil milions de persones, les matemàtiques juguen al nostre favor, sobretot si comencem a treure de l'equació el factor "por". Perquè el que és clar és que cada vegada som més les que ens sentim imbècils en adonar-nos d'aquesta aberració i que l'haguem consentit tant temps.

És per tant bàsic que comencem a ser conscients de la força que tenim i interioritzem que el carrer és nostre, recuperant la dignitat col·lectiva i personal que ens estan intentant arrabassar cada dia. Ja ho estem començant a fer. Anem a demostrar-los que han perdut definitivament la legitimitat davant nostre (si és que alguna vegada l'havien tingut) i que no admetem més les seves lleis i la seva repressió sistemàtica; anem a donar-los la certesa que cada vegada que ens busquin les pessigolles a qualsevol, es trobaran la resposta de totes; anem a obligar-los a adonar-se que els hi començarà a deixar de sortir gratis la festa. És el moment.

Banquers, polítics, policies, "vendeobrerers", buròcrates: ni us hem triat, ni us volem, ni us necessitem. Treballarem dur perquè desaparegueu el més aviat possible de les nostres vides.

VISCA LA LLUITA DE LES PERSONES TREBALLADORES I EXPLOTADES

Que la por i la ruïna canviïn de bàndol

